

4. kapitel

Bag ved scenetæppet og bag ved scenen

Council On Foreign Relations (C.F.R. = Rådet For Udenrigsanliggender) og Magten set mere fra "den indre" opfattelse

Etableret i 1919 er blevet kendt i U.S.A. under navne som "Det etablerede Samfund", "Den usynlige Regering" og "Rockefeller's Udenrigsministerium". C. F. R. tog initiativ til FN, og Rockefeller skænkede grunden, hvorpå FN-bygningen i New York blev bygget. C. F. R.s første fornemme opgaver var at "privatisere den amerikanske pengeudstedelse" (= lægge den i visse private hænder) via *Det Føderale Reservefonds System* i U.S.A. og at styre medie- og filmverdenen. Præsident Woodrow Wilson var sat ind af finansyrsten Jacob Schiff (søn af Rothschildhuset i Frankfurt - se mere herom under Statsfinansier nr. 1 i [Appendiks 6](#)). Jacob Schiff giftede sig med en datter af Loeb fra firmaet Kuhn & Loeb, købte Kuhn ud og bidrog til "Co" i Kuhn, Loeb & Compagny). J. Schiff og senator Nelson Aldridge fik med præsident Wilson *d. 22. december 1913* vedtaget nogle skæbnsvangre tilføjelser til den amerikanske forfatning, der gjorde det muligt for nogle ganske få (cirka 13 familier og deres agenter) fremover at kontrollere og styre U.S.A.'s økonomi under alle forhold. Vel at mærke nogle få uden for kredsen af lovligt og demokratisk valgte.

At inddrage demokratiementet som en betydende strukturel størrelse strider simpelthen imod vor intelligens.

Disse få skulle derimod udvælges uden for megen omtale af den kommende selvsupplerende C.F.R.-loge¹, som var på tegnebordet og skulle bruges efter 1. verdenskrig. Man fik ved samme lejlighed lagt grunden til indkomstskatten og samtidig grundstenen til de galaxe-store skattefrie, humanitære fonde, som var mangebillionærernes. Midlerne i disse fonde blev bl.a. brugt til at

¹ I dag er der C.F.R. filialer rundt om i verden, således Udenrigspolitiske Institutter i Danmark og Norge, C.F.R. i Belgien, det australske Institute of International Affairs, Royal Institute of International Affairs i England. Hertil kommer bl.a. C.F.R. filialer i Frankrig, Italien, Grækenland, Tyrkiet og Indien. På deres hemmelige møder bestemmes skæbner i store træk for de respektive lande og borgere, uden at disse borgere eller pressen tillades at være tilstede. Naturligvis kun de større linier.

skabe "Det nye menneske" (se nærmere kapitel 10). Indkomstskatten blev gennemført uden enkeltstaternes godkendelse.

Planen for C.F.R. blev lagt i Jagtklubben på Jekyll Island i Georgia i efteråret 1908 (mere herom senere i dette kapitel). Da stod man med en nyvalgt præsident William Howard Taft (sagfører og dommer). Han ville - vidste man - nedlægge veto mod en sådan vedtagelse i Kongressen. Derfor måtte man vente til den mere skrupelløse, internationalistiske og svage præsident Thomas Woodrow Wilson kunne forventes valgt i 1912. Når jeg betegner Wilson som svag, betyder dette ikke at han gjorde sig dårligt i markedsføringen.

Den klare, specifikke, koncise **Artikel 1, Section 8, Paragraf 5 i USA-forfatningen** var med Federal Reserve Law (af den 22. december 1913) sat ud af kraft. Man havde via dagsordenen diskret fået placeret vedtagelsen på dette sene tidspunkt lige før jul. Flere i Kongressen var taget på juleferie før vedtagelsen, få forstod vel også konsekvenserne af denne bedrageriske 16. tilføjelse til Den Amerikanske Forfatning. *Det blev ikke den sidste skæbnesvangre tilføjelse.* Læs bl.a. den veldokumenterede "The Federal Reserve Conspiracy" skrevet af Eustace Mullens. Denne udgivelse er lidt svær at finde på de offentlige danske statsbiblioteker.

Præsident Wilsons og selskabets interesser vedrørende Amerikas engagement i Den første Verdenskrig kan ikke være uden interesse for den sandhedssøgende²: Da den store humanist Woodrow Wilson kørte kampagne for sit genvalg i 1916, var hans hovedslogan: "Genvælg

² Det er min mening at vise, hvad man gør for at få vendt opinionen, ikke min mening at tage stilling til rivaliseringen mellem Tyskland og England, den ufri industri- og handelskonkurrence på kontinentet, konkurrencen på havet og monopolerne i kolonierne, og så tilsidst konkurrencen på landjorden, mest finansieret med statsgæld. Den tyske stålproduktion, der hovedsagelig var koncentreret i Ruhr-distriktet, blev i perioden 1880-1913 12-doblet. I samme periode voksede Tysklands andel af verdenshandelen fra 17 til 22 procent, mens den britiske gik ned fra 38 til 27 procent. Statsgælden i Tyskland fordobledes fra 1900 til 1910. Under den anden Marineforøgelse indførtes indkomst- og formueskat i 1913 for første gang i Tysklands historie. Ved begyndelsen af den første verdenskrig var den tyske stålproduktion tre gange så stor som den britiske. De netop nævnte er nogle ikke ganske ubetydelige indikatorer på, hvorledes forholdet mellem England og Tyskland tog sig ud op til Den første Verdenskrig.

Tyskland havde reelt vundet krigen efter de første to år, og det tilbød da også England en status quo ante fred; men så blev Amerika inddraget i den, og herved skulle den blive forlænget med yderligere to år. Indtil da havde De forenede Stater været næsten helt og holdent protysk, mest begrundet i finansmændenes uvilje mod den russiske Zar og hans styre. Efter USA var blevet inddraget i krigen afgav England *The Balfour Declaration* om at sikre oprettelsen af et Israel i Palæstina. Det kunne ligne en slags pris for et 180 graders skift i USA's udenrigspolitik, der så også indebar en fornyet opblussen af verdenskrigen med USA's deltagelse.

manden, der vil holde jeres sønner ude af krigen.” Republikanerpartiet anklagede Wilson officielt for i pressen, at han længe forinden var gået ind på at kaste amerikanerne ind i krigen. Efter genvalget i 1916 vendte han 180 grader og sendte U.S.A ind i krigen i 1917. Han anvendte sænkningen af Lusitania, et af den engelske Cunardlines største og hurtigste passagerdampskibe - på ruten Liverpool-New York. Den 7. maj 1915 blev det torpederet af en tysk U-båd ved Irlands sydkyst, hvorved ca. 1500 mennesker - deriblandt kvinder og børn - omkom. Denne forfærdelige udåd skabte en nidkær noteveksling mellem U.S.A. og Tyskland, da der var en mængde amerikanere mellem de omkomne. Tyskland havde nemlig bestemt lovet ikke at torpedere passagerskibe. Chefen på den torpederende U-båd var kaptajn løjtnant Schwieger. Han omkom senere, ved at hans U-båd forliste. Uanset dette, egnede denne rædselsfulde hændelse sig som redskab til at opildne folk med i U.S.A. *Lusitania var ikke blot et passagerskib.*

David Icke viser i bogen: '...And the truth shall set you free', at Lusitania foruden passagerne var lastet med militær udrustning til briterne.

Lenin og Wilson havde ikke så lidt tilfælles. De var grænseløst skruppelløse og begge sat ind og styret af det internationale selskab. De døde begge i 1924 af syfilis. I 1912 havde zionister og frimurercirkler hjulpet Thomas Woodrow Wilson til magten i USA. Som præsident arbejdede han flittigt på at få den russiske Zar afsat. En bagvaskelseskampagne blev sat i gang uden synderlige virkninger. Til gengæld havde Rusland lånt en stor (men ikke uoverkommelig) sum penge for at blive i stand til at gå ind i verdenskrigen. Det betød at landet var særlig sårbart. Ifølge Alexander Solzhenitsyn stillede Den Internationale Højfinans den russiske regering et ultimatum: Jøderne i Rusland skulle tillades at handle som jøder. Al kredit blev øjeblikkelig suspenderet. Uden den kredit kunne Rusland ikke længere finansiere krigen. Udenrigsminister Segei Sazonov bekræftede, at de Allierede ikke kunne hjælpe Rusland heller, da de også var afhængige af den finansielle elite. (A. Solzhenitsyn, 'Collected Writing', Paris, 1984, Vol. 13, pp. 263-267).

Frimureren Winston Churchill lagde (efterfølgende) vægt på, at hvis USA ikke var gået ind i 1. verdenskrig, måtte der have været sluttet fred mellem England og Tyskland, og så var den russiske Zar ikke blevet fjernet. Da ville bolchevikkerne ikke have været i stand til at tage magten i Rusland (Social Justice Magazine, nr. 3, 1. juli 1939, p.). Sådan skulle det ikke være. Der blev spundet milliarder på 1. verdenskrig og senere på bolchevikiiske udryddelsesregime. Wilson lovede at det ville blive den sidste krig i menneskehedens historie.

I 1941 blev U.S.A. inddraget i 2 verdenskrig, også ved en slags katastrofe – 'noget aldeles uventet' - der savner fornuftsforklaring. Den ligeledes store humanist F. D. Roosevelt havde - præcis som Woodrow Wilson i 1916 - lovende sagt i 1940, da han, som det var muligt dengang, for tredje gang søgte genvalg: "I say again and again and again that I will never send American boys to fight on foreign soil" (= "Jeg siger igen og igen og igen, at jeg aldrig vil sende amerikanske drenge ud og slås på fremmed jord").

Tilbage til de større linier på det europæiske fastland:

Der var et reelt problem med Zarens Rusland, der ikke til fremme af Den Nye Verdensorden var eller ville blive hængt op på en uoverkommelig statsgæld efter 1. verdenskrigs kaos, Nationernes Liga. De andre europæiske nationer var blevet "sat på statsgældens skinner" allerede på Wienerkongressen fra september 1814 til juni 1815 efter Napoleonskrigene. Norge forsøgte med Kronprins Christian Fredrik og den norske grundlovgivende forsamling på Eidsvold 10.-17. maj 1814 at få Kieler-Fredens³ skæbnesvangre bestemmelser omgjort til ugunst for Carl Johans (Bernadotte) stormagtsdrømme sammen med Grev Wedel-Jarlsberg i Norge. Danmarks u-selvstændighed og specielt Frederik VI's alliance, for sene alliancesskift og formentlig Kronprinsens manglende sans for rænker førte til, at Norge kom i union med Sverige. Alt var afgjort for Norge den 14. august 1814..., de fornemme, ført an af Fyrst Metternich og "pigerne", skålede i Champagne i Wien.⁴(se mere herom nedenfor)

En af C.F.R.s stiftere, finansfyrsten Paul Warburg, deltog i finansieringen af Lenins, Trotskis, Stalins og Hitlers propaganda og magtovertagelse⁵. Efter det mislykkede revolutionsforsøg i Rusland i 1905 endte Lenin i exil i Schweiz, Trotsky i New York, og Stalin blev sendt til Sibirien. Så de fik et forsøg mere i 1917 midt under første verdenskrig, da denne netop ikke så ud til at falde ud til Ruslands fordel, og USA blev inddraget i krigen.

³ Separatfred forud for Wienerkongressen.

⁴ Det var et ruineret Europa, bankerotte stater, og folk det var umuligt at plyndre mere i skat. Folk, som Wienerkongressens fyrster repræsenterede med en pragt, der stod i misforhold til folkenes fattigdom. Overalt bankerotter, deflationskriser og revolutionær voldsomhed. I Danmark en devaluering på 90 procent i 1813.

⁵ "De tre store" i Tyskland, Deutsche Bank, Dresdner Bank og Kommerz Bank var allerede i 1930 involveret i at støtte Hitlers magtovertagelse.

Elitens totalitære interesser var tilrettelagt forud:

I 1915 var der blevet etableret et særligt selskab i New York til kordinering af hjælpen til Lenins bolshevikker. Det blev organiseret af Rockefeller, Morgan og bl.a. National City Bank, hvis præsident var Frank Wanderlip. De gjorde det ikke fordi de havde en særlig forkærlighed for *kommunismen* - som den senere blev benævnt. Den slags ideologi-vrøvl har aldrig interesseret sådanne folk, der ved bedre. De gjorde det kun, fordi de vidste revolutionen ville sikre deres egne mål bedre, verdensdominansen. Man skulle synes at international kommunisme skulle skræmme sådanne folk. Når alt kom til alt finansierede de bolshevikkernes magtovertagelse og samarbejdede med dem udelukkende for at kunne kontrollere dem. Kuhn, Loeb & Co understøttede senere gennem deres tyske afdelinger Trot-skys magtovertagelse i Rusland i efteråret 1917 med 20 mill. dollars. Disse blev senere over halvårsperiode tilbagebetalt med 102,29 millioner dollars (jfr. New York Times 23. august 1921).

Også umiddelbart efter revolutionen infiltrerede finansmændene Sovjetunionen ved at sende adskillige agenter derover og lade dem være ledet af Trotsky. De besatte alle ledende stillinger i regeringen. Efter revolutionen blev olieproduktionen skåret drastisk ned og Standard Oil - senere Exxon - ejet af Rockefeller, genvandt dets førende stilling på verdensmarkedet. I 1926 indgik Rockefeller og andre kompagnier under hans kontrol en aftale med Sovjetunionen. Aftalen tillod de store kompagnier at sælge russisk olie på de europæiske markeder mod til gengæld at yde Rusland et lån på 75 mill. dollars. Året efter byggede deres hemmelige amerikanske partner et olierafinaderi i Sovjetunionen. Det satte skub i den økonomiske udvikling i den sovjetiske økonomi (læs om NEP-politikken i kapitel 2). Det vil sige, at alle involverede i komplottet tjente også formuer på det russiske folks lidelser.

Lige ved den tid (1924-1925) afløstes Lenins massemyrderier af Stalins, som i Vesten særlig er kendt for sine udryddelser af bønderne under kollektiviseringen, udrensnings-processerne og den allesteds nærværende terror vendt mod gud og hver mand i Sovjetunionen. Hvem af de tre der var værst i hense-ende til myrderier og menneskelige lidelser er vanskeligt at afgøre. Der opbyggedes forherligende myter om både Lenin, Trotsky og Stalin, og Vestens medløbere troede på dem uden at kende noget som helst til realiteterne. Sådan er vi mennesker, når vi ikke ved bedre, i alt fald, så forledes vi nemt til at tro på næsten hvad som helst.

I alt en trediedel af Sovjetunionens befolkning myrdedes ⁶, og utalte millioner endte i lejrene i Gulag. End ikke i dag tør mainstream-medierne berette de kolde kendsgerninger om udryddelserne.

Løgnene om de tre er utallige og selvproducerede. Om Trotsky kan det anbefales at læse bl.a. historikeren Kristian Gerners kronik "Russisk revolution", Svenska Dagbladet, Sverige, 6. september 1988. Det gik ikke blot udover almindelige bønder, som der var flest af. De startede med intelligentsiaen. Senere myrdede de stort set alt omkring sig i en konstant blodrus. I 1929, umiddelbart efter fjernelsen af Trotsky, gik Stalin i gang med at forfølge trotskister overalt i kommunisternes kadre. Mange af dem var jøder, og de var som nævnt fulgt med de amerikanske og tyske investeringer i Sovjetunionen. Fra 1928-1934 gennemførtes tvangs-kollektiviseringen af det russiske landbrug, hvor utallige millioner udslettedes. Stalins virkelige interesse for at fjerne jøderne fra indflydelsesrige poster startede dog først omkring 1947, og da var hans tid næsten omme. Formentlig var denne interesse den egentlige årsag til giftmordet på Stalin 1953, som vi ikke har hørt så meget om.

Utallige blev dræbt eller fængslet. I 1938 blev de fleste af de gamle ledere fra revolutionstiden, generaler og politikere med direkte tilknytning til den bolshevikiske revolution fundet skyldig i forræderi og spionage, og så blev de også henrettet.

Var det den usynlige hånd, der gradvist var blevet tydeligere at erkende? Som mange før og efter ham undervurderede han sine modstandere. Ingen socialiststat eller, hvad der er det samme, kommuniststat har nogensinde været sat i værk af de laveste lag. De magter intet, der ligner en revolution eller en statsopbygning for den sags skyld. Derimod snydes de hver gang. Ingen krig er heller blevet fremkaldt af de brede masser, men altid af deres skruppelløse ledere, mest af internationalt tilsnit.

Trotsky's omtumlede, men veldokumenterede rejse fra New York til Rusland i foråret 1917:

Ved 1. Verdenskrigs udbrud boede Trotsky fortsat i New York, Lenin fortsat i Schweiz. Trotsky vandrede i aftentimerne ud og ind hos den store finansfyrste Jacob Schiff (senere medlem af C. F. R.). Pludselig den 27. marts 1917 forlod Trotsky sammen med 275 internationale terrorister

⁶ Ifølge forfatteren Vladimir Soloukin i tidsskriftet Oginyok, december 1999.

og eventyrere New York på skibet *S. S. Kristianiafjord* sammen med 20 mill. US\$ i guld til at finansiere den russiske revolution med⁷. De canadiske myndigheder opbragte skibet den 3. april, da det lagde til ved Halifax, Nova Scotia. De fandt 10.000 US dollars (svarende til ca. 1 mill. US dollars i dag) på Trotsky personligt, så han blev arresteret sammen med sin kone og deres to børn. Den egentlige årsag til op-bringelsen var at der blevet sendt et telegram fra London den 29. marts 1917. Det fortalte, at Bronstein-Trotsky og hans socialistvenner plus nogle børsspekulanter var på vej til Rusland for at starte en revolution. Trotsky hævdede at pengene, som de fandt på ham, stammede fra Tyskland. Canadierne anså ham for at være en kollaboratør på tyskernes side. De skulle bare have vidst. Uanset Trotsky's amerikanske pas, afviste canadierne at frigive ham, fordi de udmærket kendte ham og vidste, hvor han ville hen – det havde telegrammet afsløret. På det tidspunkt var Canada, U.S.A. og Zar-Rusland i krig med Tyskland. Revolutionen var imod de almindelige politiske interesser i Amerika og Canada, fordi dens succes ville sætte Lenin i stand til at lave en fredsaftale med Tyskland, der så kunne bruge alt krudtet på at gå mod vest (USA-arrangementet i den senere såkaldte WW2 og minder om en gentagelse af noget af scenariet fra WW1).

Det viste sig at Trotskys rejse netop var aftalt - se de næste afsnit. Under pres fra Woodrow Wilson, som var de sammenspistes mand, blev Trotsky alligevel løsladt fem dage senere. Canadierne und-skyldte, at de have afbrudt Trotsky's rejse. Senere blev alt gjort for at skjule den kendsgerning for den canadiske offentlighed (særlig efter 1919), fordi myndighederne vidste de netop havde forlænget verdenskrigen med et år ved at løslade Trotsky. Alle dokumenterne der viser, hvad der skete er nu frigivet af de nationale canadiske arkiver.

Lenin forberedte på det tidspunkt en fest i sit luksus-eksil i Schweiz for at samle partitoppen. Ved denne fest deltog Max Warburg (hemmelig politichef i Tyskland og Paul Warburgs broder) og Colonel E. Mandel House. Sidstnævnte var den amerikanske præsident Woodrow Wilsons rådgiver og "kæledægge" samt Jacob Schiffs - Rothschilds agent i U.S.A. - særligt fortrolige sendebud. Bemærk, at U.S. A. havde p.g.a. krigen afbrudt alle officielle forbindelser med kejserens Tyskland og var officielt allieret med Zarens Rusland. Max Warburg skulle sikre revolutionsledernes (Lenins og 32 mere) transport gennem Tyskland til Rusland **uden** den tyske

⁷ Bl.a. bekræftet af Jacob Schiff's barnebarn John Schiff i interview med Charlie Knicker-bocker ansat i Hearst-koncernen. *Congressional Records* under nummeret HJ8714.U5 specificerer nøjagtigt på hvilken måde 100 mill. dollars til samme formål blev brugt af den amerikanske regering. Den finansielle assistance til russerne er også dokumenteret i *Congressional Record*, 2. september 1919.

regerings *officielle* viden. Max Warburg var tillige storfinansier i Hamburg med sæde i den tyske Reichbanks Præsidium. Mortimer Schiff, Felix Warburg, Otto H. Kahn, Max Warburg, Jerome Hanauer, Alfred Mildner og kobber-familien Guggenheim financierede bolchevikkerne, jfr. historikeren David Shub.

Et dokument (861.00/5339) i arkiverne i US State Department bekræfter at to navne mere skal nævnes i den forbindelse, Max Breitung og Isaac Seligman. I følge det samme dokument, var der lagt planer om at fjerne Zaren i februar 1916. Der er altid nogle folk, der tjener penge på krige og revolutioner. Det må man aldrig glemmer, når man forsøger at forstå historien. The New York Harald Tribune skrev: “Det ser ud som om den bolshevikiske revolution i Rusland i virkeligheden er en enorm finansiel operation, hvis mål det er at overføre kontrollen med uhyre sum penge fra russerne til europæiske og amerikanske banker.”

Bankieren Max Warburg spillede en central rolle i fondsfinansieringen af kommunisternes propaganda i Rusland. Han sørgede for at industriejeren Hugo Stinnes gik ind på at give to millioner rubler til bolchevikkernes propaganda-aktiviteter den 12. august 1916 (Ifølge Jüri Lina i bogen ‘Under the Sign of the Scorpion’, Stockholm 1994, side 152, der refererer Zeman i ‘Germany and the revolution i Rusland, 1915-18. Dokumenter fra arkiverne i det tyske udenrigsministerium’, London, 1958, side 92).

Et lille uddrag af Jüri Linas ypperlige og veldokumenterede bog fra 1994:

“Russerne var ude af stand til at bygge de mere avancerede fabriksanlæg, heller ikke selvom amerikanerne gav dem detaljerede instruktioner. Således indgik industripioneren Albert Kahn fra Detroit en aftale med Moska i februar 1930 ifølge hvilken han skulle bygge en række industrier i Sovjetunionen. De samlede omkostninger beløb sig til to milliarder dollars (1930). Af de store projekter som zionisten Albert Kahn gennemførte kan der nævnes elektromotorfabrik i Elmash i Ural og turbine-fabrikken i Kharkov (designet af General Electric). Hans nærmeste assistenter var rådgivere for Sovjetunionens regering i spørgsmål vedrørende den anden femårsplan, ifølge *Encyclopaedia Judaica*.”

[Vi har hørt om Stalins behandling af sine egne trofaste soldater, da mange vendte hjem efter at have været krigsfanger i vesten efter krigen – han slog de fleste ihjel og resten blev sendt til Gulag, formentlig kun fordi de ikke skulle kunne oplyse, at selv i krigstid var vesten lysår fra Sovjetunionen m.h.t. effektiv samfundsindretning, men det følgende har været holdt skjult og holdes fortsat skjult:]

“Sovjetunionen lokkede 100.000 amerikanere til at tage til Rusland. De fleste af dem fik aldrig lov at vende tilbage. De blev gjort til sovjetiske borgere mod deres vilje. Nogle af dem, der begyndte at protestere og kritisere kommunismen endte endog i fængselslejre. Dette for at fortælle hvor bekymrede magtspekulanterne var for at den amerikanske offentlighed skulle få detaljeret information i hænde om forholdene i det kommunistiske “paradis”. 60.000 tyskere arbejdere tog også til Stalins regime.”

“Der blev således designet utallige projekter i opbygningen af den falske front mod kommunismen. Den internationale finanselite (Kuhn, Loeb & Co, Morgan, Rockefeller, Warburgerne, Dillons, Cyrus Eaton, David Kendall o.a.), som tog sig så godt af bolshevikerne, hjalp også Adolf Hitler til magten. Bl.a. Charles Highams, “*Trading with the enemy*”, New York 1983, dokumenterer dette til punkt og prikke.”

“Det er en myte, at kapitalisterne ikke vidste, hvad de gjorde. De vidste udmærket hvorfor de hjalp alle mulige politiske banditter. Stalin og Hitler havde også længe fælles forretningsinteresser, fordi de forberedte en udryddelse af hinanden.”

“Det blev i øvrigt besluttet i San Diego i maj 1941, at Hitler ville angribe Stalin og ikke omvendt. Dette ville blive mere fordelagtigt for den internationale elite. Admiral James Richardson var nået til det analyseresultat, at det ville være mest fordelagtigt for USA, hvis Hitler angreb Stalin først (jfr. Igor Bunich, “*The Party’s Gold*”, St. Petersburg, 1992, p.133).”

“Winston Churchill’s artikel “*Zionism Versus Bolshevism*”, der blev offentliggjort den 8. februar 1920 i *Illustrated Sunday Herald*, fortæller at Trotsky tilhørte den samme jødiske sammensværgelse som den, der begyndte med Adam Weishaupt (mit: som førende skikkelse i det åbne).” (Slut med citater fra Jüri Linas ‘*Under the Sign of the Scorpion*’, Stockholm, 1994).

Franske historikere har netop (1996/1997) afdækket via de nu tilgængelige Sovjetanaler og fået bevis for, at der forelå en hemmelig aftale mellem Lenin og det tyske kejserrige om, at så snart Lenin fik revolutionen iværksat, skulle de tyske hære forlade Østfronten, og kun dersom Lenins revolution mislykkedes, skulle krigen der genoptages.

Så kan man spørge, hvorfor de amerikanske banker valgte Lenin til at udføre deres arbejde i Rusland. Særlig fordi hans program gik ud på at nationalisere bankerne og kontrollere alt fra centralt hold. Monopol er selvsagt altid at foretrække for de få. Størrelsen af det pres, der kan udøves fra russisk side i dag som følge af tidligere hemmeligt, nu tilgængeligt materiale, er vanskeligt at fastslå. Tilbage til den mere officielle version af verdens gang.

Alle nævnte pengeplansaktører og ministre på amerikansk side i denne gennemgang var medlemmer af C. F. R. logen. Flere C.F.R.-stiftere finansierede disse socialismerevolutioner.⁸

[Til næste kapitel](#)

⁸ Læs bl.a. herom i New York Journal-American, den 3. februar 1949.